SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 29/01-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. mája 2001 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť Ing. B. B., bytom V. nad T., a Ing. Š. K., bytom V. nad T., zastúpených advokátom JUDr. J. U., Advokátska kancelária, V. nad T., vo veci porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uzneseniami Okresného súdu v Prešove z 23. mája 1997 č. k. Dr 329/P-59, Krajského súdu v Prešove zo 17. apríla 1998 č. k. 2 Cob 9/98-103 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. novembra 2000 sp. zn. 5 Obdo 19/98, za účasti Slovenskej republiky – Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Ing. B. B. a Ing. Š. K. o d m i e t a z dôvodu svojej neprílušnosti na prerokovanie veci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola dňa 5. apríla 2001 doručená ústavná sťažnosť Ing. B. B., bytom V. nad T., a Ing. Š. K., bytom V. nad T., (ďalej len „navrhovatelia“), v ktorej žiadali, aby ústavný súd za účasti Slovenskej republiky – Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky rozhodol, že „Uzneseniami Okresného súdu Prešov zo dňa 23. 5. 1997 č. k. Dr 329/P-59, Krajského súdu v Prešove zo dňa 17. 4. 1998 č. k. 2 Cob 9/98 a Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 11. 2000 č. k. 5 Obdo 19/98 bolo porušené základné právo sťažovateľov domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde priznané v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Uznesenia Okresného súdu Prešov z 23. 5. 1997 č. k. Dr 329/P-59, Krajského súdu v Prešove zo 17. 4. 1998 č. k. 2 Cob 9/98 a Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 11. 2000 č. k. 5 Obdo 19/98 sa zrušujú“.

Podľa názoru navrhovateľov bola im v tomto konkrétnom prípade odňatá možnosť konať pred súdom, pretože odvolací a aj dovolací súd procesnú spôsobilosť skúmali nedostatočným spôsobom, vychádzali z nepravých listín a nedostatočne zisteného skutkového stavu.

V ústavnej sťažnosti, ktorú podali prostredníctvom hore uvedeného právneho zástupcu, uviedli že, „Keďže proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 11. 2000 sp. zn. 5 Obdo 19/98 nie je prípustný opravný prostriedok, v súlade s článkom 127 Ústavy Slovenskej republiky plynie právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky“.

II.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa (§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ustanovenie § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ustanovuje niekoľko podmienok, ktoré musia byť pri predbežnom prerokovaní návrhu splnené na jeho prijatie na ďalšie

konanie. Jednou z nich je aj požiadavka, aby sa návrh netýkal vecí, „na prerokovanie ktorých nie je ústavný súd príslušný“.

O nedostatok príslušnosti ústavného súdu ide aj vtedy, ak pre nesplnenie ustanovených podmienok vec nemožno podriadiť pod ustanovenie Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa ktorého ju navrhovateľ žiada prerokovať (I. ÚS 26/00).

V danej veci návrh na začatie konania spĺňal zákonom predpísané náležitosti a nevyvolal žiadne pochybnosti o tom, podľa ktorého ustanovenia ústavy navrhovatelia žiadali svoju vec prerokovať. Navrhovatelia, ktorí sú kvalifikovane zastúpení, výslovne označili svoj návrh ako „ústavnú sťažnosť“ s tým, že „v súlade s čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky plynie právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky“. Tomuto článku podriadili skutkové tvrdenia a aj svoj návrh na rozhodnutie o tvrdenom dôvode porušenia ústavy.

Ústava upravuje viac druhov konaní pred ústavným súdom, v ktorých sa fyzická alebo právnická osoba môže domáhať ústavnej ochrany vo veci porušenia základných práv a slobôd. Jej voľba konania, v ktorom žiada ústavný súd o poskytnutie takejto ochrany, nie je nedostatkom návrhu na začatie konania, ktorý možno odstrániť následnou výzvou ústavného súdu na jeho doplnenie. Ústavný súd je preto takýmto návrhom za začatie konania viazaný (II. ÚS 20/00-8, I. ÚS 26/00).

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach proti právoplatným rozhodnutiam ústredných orgánov štátnej správy, miestnych orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ktorými boli porušené základné práva a slobody občanov, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z tohto ustanovenia ústavy, ale aj z ustanovení § 49 až 58 zákona o ústavnom súde, ktoré konkretizujú konanie o ústavných sťažnostiach, vyplýva, že predmetom konania o ústavnej sťažnosti môže byť len právoplatné rozhodnutie ústredného alebo miestneho

orgánu štátnej správy alebo orgánu územnej samosprávy, za ktorý ani v jednom prípade nemožno považovať všeobecný súd (I. ÚS 54/94, I. ÚS 4/99, I. ÚS 26/00), a že ústavný súd o ústavnej sťažnosti môže konať len vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd v uvedených prípadoch rozhodnutí nerozhoduje iný súd (I. ÚS 69/96).

V danej veci navrhovatelia ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy napadli právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov, teda rozhodnutia, ktoré nemožno preskúmavať v konaní o ústavnej sťažnosti z toho hľadiska, či nimi došlo alebo nedošlo k porušeniu základných práv a slobôd. Preto predmetnú vec nemožno podriadiť pod uvedené ustanovenie ústavy, podľa ktorého ju navrhovatelia žiadali prerokovať.

Z týchto dôvodov bolo potrebné ich ústavnú sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť pre nepríslušnosť ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.